

Sygn. akt II Ca 232/15

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Jarosław Gołębiowski
Sędziowie	SSO Dariusz Mizera SSR del. Lucyna Szafrńska (spr.)
Protokolant	Paulina Neyman

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej

przeciwko A. D., M. D.

o ustanowienie rozdzielności majątkowej

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb.

z dnia 29 stycznia 2015 roku, sygn. akt III RC 381/14

***oddala apelację i nie obciąża powoda obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanych za instancję odwoławczą.***

Sygn. akt II Ca 232/15

## UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 29 stycznia 2015 r. Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim po rozpoznaniu sprawy z powództwa (...) SA przeciwko A. D. i M. D., o ustanowienie rozdzielności majątkowej oddalił powództwo i zniósł wzajemnie koszty procesu między stronami.

***Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowią przytoczone poniżej ustalenia i zarazem rozważania Sądu Rejonowego:***

A. D. i M. D. zawarli związek małżeński w dniu 23 sierpnia 1997 r. Z tego związku mają dwoje dzieci - 12-letnią córkę I. i 16-letniego syna D.. Małżonkowie nie zawierali umów majątkowych małżeńskich. Nie toczyła się pomiędzy nimi sprawa dotycząca ustrojów majątkowych małżeńskich. Strony nie pozostają w separacji formalnej ani faktycznej. Nie toczy się pomiędzy nimi sprawa o rozwód, separację i alimenty.

Pozwani są właścicielami nieruchomości położonej w miejscowości K., działka numer (...), o pow. 0,1638 ha, objętej księgą wieczystą o nr (...), wchodzącej w skład majątku wspólnego. Powyższa nieruchomość jest zabudowana budynkiem mieszkalnym. Wartość nieruchomości pozwani szacują na kwotę 350 000 zł. Obciążenia hipoteczne tej nieruchomości przewyższają jej wartość.

Nieruchomość ta obciążona jest 3 hipotekami:

- hipoteką umowną na rzecz Banku (...) S.A. w W. na kwotę 234607,04 zł wraz z odsetkami za opóźnienie i zwłokę oraz kosztami postępowania egzekucyjnego z tytułu zaciągniętego przez małżonków na budowę domu kredytu hipotecznego we frankach szwajcarskich;
- hipoteką umowną na rzecz K. K. zabezpieczająca należności z tytułu umowy pożyczki wraz z odsetkami ustawowymi na kwotę 200000,00 zł,
- hipoteką przymusową na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. Inspektorat w P. na kwotę 168260,00 zł.

Do egzekucji prowadzonej z w/w nieruchomości przyłączył się również wierzyciel A. D. : (...) Sp. z o.o. S.K.A. z siedzibą w Z. na podstawie nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 19 października 2012r. w sprawie GNC 4130/12 zaopatrzonego w klauzule wykonalności z dnia 18 grudnia 2012r.

Od czasu zawarcia związku małżeńskiego M. D. i A. D. mieszkają razem i prowadzą wspólne gospodarstwo domowe. W 2007 r. małżonkowie wraz z dziećmi przeprowadzili się do nowo wybudowanego domu jednorodzinnego w K., położonego na działce numer (...). Nieruchomość ta objęta jest księgą wieczystą o nr (...). Nadal jednak są oni zameldowani w P. przy ul. (...), gdzie mieszkają rodzice M. D.. Nie zmienili oni meldunku, aby dzieci mogły uczęszczać do szkół w P. Rodzice pozwanej mieszkają w 2 pokojowym lokalu o powierzchni 50 m<sup>(2)</sup>, w którym jest gaz, woda i ogrzewanie piecowe. W domu jednorodzinnym, który zajmują pozwani z dziećmi jest centralne ogrzewanie na węgiel i miał. Na utrzymanie domu, siebie i dzieci potrzebują kwotę 4000 zł. Małżonkowie D. spłacają kredyt hipoteczny, który zaciągnęli w 2006r w Banku (...) S.A. w W. na budowę domu w wysokości 59 000,00 franków szwajcarskich. Rata tego kredytu wynosi obecnie 950 zł miesięcznie z ubezpieczeniem. Małżonkowie wzajemnie informowali się o problemach finansowych jakie mają prowadzone przez nich osobno firmy.

M. D. ma 38 lat i z zawodu jest neurologopedą. Od dnia 1 grudnia 2011r. jest zatrudniona na czas nieokreślony w (...) Szpitalu Wojewódzkim im. (...) w P. na stanowisku logopedy ze średnim wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 2832,90 zł brutto, 2040,50 zł netto. Wynagrodzenie to obciążone jest z tytułu zajęć komorniczych kwotą 803,30 zł miesięcznie. Egzekucja ta dotyczy kredytu odnawialnego zaciągniętego przez M. D. wysokości 150 000 zł (do spłaty pozostała kwota 90 000 zł) na działalność firmy budowlanej, którą pozwana prowadziła. Firma ta jest cały czas zarejestrowana, ale nie funkcjonuje ona fizycznie. Pozwana opłaca jedynie składkę zdrowotną w wysokości 270 zł miesięcznie a ponieważ nie osiąga dochodów z tej działalności, jak twierdzi, nie musi płacić składek do ZUS-u i podatku do Urzędu Skarbowego. Ma ona długi z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej w wysokości:

- 15 000,00 zł, na którą to kwotę składa się wierzytelności na rzecz zakładu energetycznego w kwocie 2 000 zł oraz niezapłacone faktury za zakup okien na kwoty 7000,00 zł i 5 000,00 zł,
- 140 000,00 zł zabezpieczone hipoteką umowną na rzecz K. K. z tytułu umowy pożyczki,
- 168 260 zł zabezpieczone hipoteką przymusową z tytułu niepłaconych składek ZUS.

Pozwana nie ma innych długów z tytułu prowadzonej działalności i jako osoba fizyczna. Jest właścicielką samochodu osobowego marki M. (...) rocznik 2005. Nie ma innego majątku. W roku 2013r. osiągnęła ona roczny dochód w wysokości 57 727,29 zł w tym z tytułu stosunku pracy kwotę 32 976 zł oraz z działalności gospodarczej kwotę 24 751,29 zł.

Pozwany A. D. ma 42 lata i z zawodu jest technikiem mechanikiem. Od 12 kwietnia 2010 r. do chwili obecnej prowadzi działalność gospodarczą- (firmę budowlaną) FIRMA (...), z której do 2011r. osiągał dochód w wysokości ok. 5 000-6000 zł netto miesięcznie. Obecnie uzyskuje dochód w wysokości 3000 zł netto miesięcznie. W roku 2013 osiągnął on roczny dochód z tytułu działalności gospodarczej w wysokości 101 274,53 zł (73 1 959,27 zł przychód i 630 684,74 zł koszty uzyskania przychodów).

W październiku 2011 r. pozwany zawarł umowę franczyzy (franchising) z (...) na otwarcie marketu spożywczego po szyldem tej firmy na terenie P. To była dodatkowa działalność gospodarcza, która spowodowała, że popadł w problemy finansowe. Prowadził ten market spożywczy od października 2011 do maja 2013 r. Badania marketingowe przedstawione mu przez (...) wskazywały że, sklep powinien zacząć przynosić dochody po około 2 lat funkcjonowania. (...) zapewniała, iż pozwany będzie miał gwarancję obrotów. Jeżeli jego obroty nie wyniosłyby 450 000 zł netto w skali miesiąca to franczyzodawca zobowiązała się do zapłaty odszkodowania w wysokości 20 % nieosiągniętych obrotów. W tym czasie A. D. osiągał obroty w wysokości 160 000 zł miesięcznie. Nie dostał tych gwarancji od (...) i rozwiązano z nim umowę franczyzy. Próbował rozwiązać tę umowę polubownie. Nic występował do sądu z uwagi na brak środków finansowych na pokrycie kosztów sądowych. Obecnie ma długi w wysokości 400 000 zł związane z prowadzeniem tego marketu spożywczego. Są to głównie zobowiązania wynikające z niezapłaconych faktury za artykuły spożywcze, które miały krótką datę do spożycia a przeterminowały się i nie zostały one zutilizowane. Miesięcznie na spłatę powyższych zobowiązań przeznacza kwotę 2000-2500 zł, którą przekazuje po części komornikom a po części wierzycielom. Z aktualnymi kontrahentami, którymi są osoby fizyczne rozlicza się w formie gotówkowej a z firmami bezgotówkowo przez przelewy bankowe. Pozwany ma rachunek bankowy - firmowy w (...), który jest zajęty przez komornika i część wpływów jest przez niego zajmowana co, zmniejsza jego zadłużenie. W 2014 r. obroty na jego rachunku wynosiły około 10 000 zł miesięcznie.

W stosunku do pozwanego A. D. toczy się postępowania egzekucyjne w sprawach:

- z wniosku (...)Sp. jawna z siedzibą w Ł. na kwotę 6024,10 zł plus odsetki na dzień 27 stycznia 2014r. w kwocie 920,35 zł;
- z wniosku (...) Spółka z o.o. S.K.A. z siedzibą w K. na podstawie wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 13 maja 2013r. zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 24 czerwca 2013r. na kwotę 8119,68 zł plus odsetki nadzień 18 lutego 2014r. w kwocie 1654,19 zł (sprawa Km 2880/13)
- z wniosku(...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. na kwotę 1827,29 zł plus odsetki na dzień 3 lipca 2014r. w kwocie 386,15 zł;
- z wniosku (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P.
- z wniosku (...) Sp. z o.o. Sp. komandytowa z siedzibą w R. na podstawie nakazu zapłaty Sądu Rejonowego da Krakowa - Śródmieście w Krakowie z dnia 4 stycznia 2013r. w sprawie IV GNc 6540/12/S zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 10 maja 2013r. na kwotę 3549,76 zł plus odsetki i kosztów procesu w wysokości 642 zł.

Pozwany wyraża chęć współpracy z wierzycielami w spłacie jego zadłużenia. Do chwili obecnej nie próbował porozumieć się co do spłaty zadłużenia jakie ma wobec powoda. Uważa, że egzekucja tych należności mogłaby polegać na zajęciu ruchomości, które ma w firmie lub zabezpieczeniu płatności z faktur (jego wierzycielności). Komornik w innej sprawie zajął wierzycielności pozwanego na łączną kwotę 3500 zł. W 2015r. na dzień 27 stycznia 2015r. posiada on wierzycielności w łącznej wysokości 12198,54 zł.

Pozwany opłaca podatek VAT. Miesięcznie ma zwrot w wysokości około 2000-2500 zł Ostatnio taki zwrot miał w 2013 r. w wysokości 10 500 zł. W 2014 r. nie pobierał zwrotu VAT, ponieważ wiąże się to z uciążliwą kontrolą urzędu skarbowego. Obecnie ma nadpłatę z tego tytułu w kwocie 6000 zł. Komornik, który działa na rzecz powoda nie zajął jego wierzycielności w urzędzie skarbowym.

(...) S.A. z siedzibą w B. jest wierzycielem pozwanego A. D. z tytułu niezapłaconych faktur za artykuły spożywcze ( słodczyce), które pozwany zakupił w okresie prowadzenia marketu spożywczego „ (...)”. Powód uzyskał w dniu 15 lipca 2013 r. tytuł wykonawczy wydany przez Sąd Rejonowy w Białymstoku VIII Wydział Gospodarczy w sprawie sygn. akt VIII GNc 2710/13 zasądający od A. D. kwotę łączną 9636,04 zł złotych wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu w wysokości 1292 zł.

Z wniosku powoda zostało wszczęte postępowanie egzekucyjne przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Piotrkowie Tryb. S. S. w sprawie sygn. akt Km 47/14. W toku postępowania egzekucyjnego, w dniu 28 marca 2014r. Komornik ustalił, że egzekucja z ruchomości dłużnika i jego rachunków bankowych i wierzytelności jest bezskuteczna. W dniu 6 maja 2014r. na wniosek powoda Komornik dokonał zajęcia w trybie uproszczonym egzekucji nieruchomości położonej w K.dla której prowadzona jest Księga Wieczysta w Sądzie Rejonowy w Piotrkowic Tryb. o numerze KW (...). W dniu 19 maja 2014r. Komornik zawiadomił powoda , iż M. D. złożyła sprzeciw, co do zajęcia w/w nieruchomości i zobowiązał wierzyciela do wystąpienia w terminie tygodniowym do Sądu z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności przeciwko małżonkowi dłużnika.

Sąd Rejonowy w swych rozważaniach wskazał ,iż z treści art. 52 § 1a k.r.o. wynika, iż wierzyciel jednego z małżonków ma możliwość żądania ustanowienia przez sąd rozdzielnosci majątkowej, jeżeli uprawdopodobni, że zaspokojenie wierzytelności stwierdzonej tytułem wykonawczym wymaga dokonania podziału majątku wspólnego małżonków.

Dotychczas rozdzielnosci majątkowej mógł żądać każdy z małżonków, ale tylko z ważnych powodów. Możliwość żądania ustanowienia rozdzielnosci majątkowej przez wierzycieli jednego z małżonków została wprowadzona do przepisów kodeksu rodzinnego na mocy ustawy z 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz. U, Ni 192, poz. 1378). Zmiana weszła w życie z dniem 20 stycznia 2008r. Zgodnie z nowo obowiązującą regulacją wierzyciele mają taką możliwość o ile uprawdopodobnią, że zaspokojenie wierzytelności stwierdzonej tytułem wykonawczym wymaga dokonania podziału majątku wspólnego małżonków.

Ważne znaczenie praktyczne ma fakt, iż wierzyciel nie musi udowadniać faktu, że zaspokojenie wierzytelności stwierdzonej tytułem wykonawczym wymaga dokonania podziału majątku wspólnego małżonków. Wystarczy sam fakt uprawdopodobnienia, a więc uzasadnienie przypuszczenia, że podział taki jest konieczny. "Termin "uprawdopodobnienie" nie jest definiowany przez przepisy prawa, należy tym zakresie posilkować się poglądami doktryny prawa cywilnego oraz stwierdzeniami zaczerpniętymi z orzeczeń sądowych. Sąd Najwyższy w orzeczeniach z dnia 19 czerwca 1951 r. (zob. por. C 398/51; OSN 1951, nr 3, poz. 89), z dnia 9 września 1961 r. (zob. por. 4 CZ 54/61; OSPiKA 1962, nr 11, poz. 289) stwierdził, że sąd może uznać jakies twierdzenie za uprawdopodobnione tylko wtedy, gdy "nabierze przekonania", iż tak właśnie jest. Istotnym jest, że nie musi to zostać udowodnione.

Sąd I instancji uznał , iż w niniejszej sprawie nie zachodzą okoliczności, które uzasadniają ustanowienia przez Sąd rozdzielnosci na podstawie art. 52 § 1a k.r.o., bowiem dla zaspokojenia powoda nie jest konieczny podział majątku wspólnego małżonków. W ocenie Sądu Rejonowego pełnomocnik powoda nie uprawdopodobnił, iż niezbędne jest ustanowienie rozdzielnosci majątkowej między pozwanymi małżonkami, aby wyegzekwować należność powoda. Udział A. D.- w w/w nieruchomości nie stanowi jedyne go składnika jego majątku a dochodzona przez powoda wierzytelność (łącznie ok. 12 282, 64 zł) z uwagi na swoją wartość może być dochodzona z innego majątku pozwanego. Wprawdzie komornik uznał egzekucje z majątku pozwanego za bezskuteczną , jednak fakt, iż A. D. prowadzi nadal działalność gospodarczą, z której uzyskuje dochody wskazuje , iż powód może zająć ruchomości pozwanego związane z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą , zabezpieczyć

wierzytelności z faktur, które na dzień 27 stycznia 2015r. opiewają na kwotę 12 198,54 zł oraz wierzytelności w urzędzie skarbowym z nadpłaty z VAT-u :w kwocie 6000 zł. Sąd I instancji podkreślił, że przedmiotowa nieruchomość obciążona jest hipotekami w łącznej kwocie 602867,04 zł , których wartość przewyższa istotnie wartość samej nieruchomości a w przypadku podziału sumy uzyskanej z egzekucji wierzytelność powoda będzie w dalszej kolejności do zaspokojenia, za należnościami zabezpieczonymi hipotekami.

Oceniając żądanie zniesienia wspólności majątkowej, Sąd Rejonowy wziął pod uwagę także wzgląd na dobro rodziny pozwanych małżonków, a okoliczności te są brane pod uwagę jedynie przy ocenie żądania z punktu widzenia zasad współżycia społecznego (zob. por. wyrok SN z dn. 27 stycznia 2000, III CKN 426/98, wyroku SN z dn. 12 września 2000 por. III CKN 373/99). Sąd Najwyższy w wyroku z dnia z dnia 4 kwietnia 2014 r. II CSK 387/13 wskazał, iż „należy dopuścić, w drodze wyjątku, w szczególnie uzasadnionych wypadkach, możliwość zastosowania przewidzianej w art. 5 k.c. konstrukcji nadużycia prawa w sprawach, w których wierzyciel jednego z małżonków dochodzi na podstawie art. 52 § 1 a k.r.o. w procesie przeciwko obojgu małżonkom ustanowienia między nimi rozdzielności majątkowej. Sąd I instancji uznał, iż w niniejszej sprawie taka wyjątkowa sytuacja ma miejsce.

Zgodnie z art. 5 k.c. uprawniony nie może wykonywać swego prawa sprzecznie z zasadami współżycia społecznego przez które, w myśl dominującego w doktrynie poglądu, rozumie się oceny moralne wyrażone w postaci uzasadnionych przez te oceny normy postępowania (normy moralne). Za takie wartości uznaje się dobro rodziny i jej integralność.

Zważając na dobro rodziny pozwanych, stwierdzić należy, iż ustanowienie przymusowej rozdzielności majątkowej między pozwanymi małżonkami będzie zagrażało dobru i integralności rodziny a tym samym naruszy zasady współżycia społecznego, gdyż dokonanie podziału majątku wspólnego a w konsekwencji egzekucja z nieruchomości zabudowanej budynkiem mieszkalnym stanowiącym centrum życiowe rodziny doprowadzi do utraty przez pozwanych i ich małoletnie dzieci budynku mieszkalnego, co może doprowadzić do rozpadu rodziny, podczas gdy egzekucja z udziału A. D. w nieruchomości stanowiącej majątek wspólny, powinna stanowić ostateczną drogę do zaspokojenia wierzytelności powoda, która opieka na kwotę 10 000 zł. Sąd I instancji wskazał, że również postępowanie pozwanych, którzy nie działają w zamiarze pokrzywdzenia wierzycieli i w miarę swoich możliwości finansowych starają się spłacać zaciągnięte zobowiązania oraz wskazują inne źródła egzekucji, ukierunkowane jest na dobro rodziny. Pozwany wyjawia swój majątek a pozwana nie wystąpiła z powództwem o zaspokojenie potrzeb rodziny.

Sąd Rejonowy z uwagi na w/w okoliczności, dobro rodziny i wskazanych przepisów oddalił powództwo.

O kosztach Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 100 k.p.c.

Apelację od niniejszego orzeczenia wniósł pełnomocnik powoda.

Zaskarżył w całości wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 29 stycznia 2015 r., wydany w sprawie za sygn. akt III RC 381/14 i zarzucił mu:

- naruszenie prawa materialnego, tj. art. 52 § 1a ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. - Kodeks rodzinny i opiekuńczy poprzez, błędną wykładnię oraz niewłaściwe zastosowanie, co prowadziło do przyjęcia, że powód nie uprawdopodobnił, iż zaspokojenie wierzytelności stwierdzonej tytułem wykonawczym wymaga dokonania podziału majątku wspólnego małżonków, pomimo przedstawienia przez powoda dowodów w postaci pisma komornika z dn. 15.10.2014 r., zaświadczenia z dn. 13.08.2014 r. oraz zawiadomienia z dn. 28.03.2014 r., stwierdzających, bezskuteczność egzekucji z wierzytelności przysługujących dłużnikowi oraz innych składników majątkowych dłużnika i które to dowody w sposób dostateczny przemawiają za uprawdopodobnieniem niemożliwości zaspokojenia się powoda z innego składnika majątku pozwanego A. D. niż udział w nieruchomości, do czego z kolei konieczne jest ustanowienie rozdzielności majątkowej między pozwanymi małżonkami;

- naruszenie prawa materialnego, tj. art. 5 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny w zw. art. 52 § 1a k.r.o. poprzez zastosowanie konstrukcji nadużycia prawa i przyjęcie, że w przedmiotowej sprawie ustanowienie rozdzielności majątkowej doprowadzić mogłoby do naruszenia zasad współżycia społecznego w postaci dobra i integralności rodziny, w sytuacji, gdy konstrukcja z art. 5 k.c. winna być stosowana jedynie w zupełnie wyjątkowych przypadkach, a w przedmiotowej sprawie taka sytuacja nie zachodzi;

- naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. –

Kodeks postępowania cywilnego poprzez jego błędne zastosowanie, przejawiające się w analizie częściowej a nie wszechstronnej, zebranego w sprawie materiału dowodowego, i oparcie rozstrzygnięcia jedynie na zeznaniach pozwanych, z pominięciem natomiast dokumentów przedstawianych przez powoda, w szczególności w postaci zawiadomień i zaświadczeń komornika sądowego, co skutkowało uznaniem, iż powód ma możliwość dochodzenia swojej wiarygodności z innych składników majątku dłużnika A. D., w sytuacji gdy właściwie dokonana analiza materiału dowodowego nakazuje stwierdzenie, iż jedynym składnikiem majątku, z którego powód może egzekwować należność, jest udział pozwanego A. D. w nieruchomości, co przemawia z kolei za koniecznością dokonania podziału majątku pozwanych.

W konkluzji wniósł o zmianę wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 29 stycznia 2014 roku wydanego w sprawie III RC 381/14 i uwzględnienie powództwa w całości, ewentualnie uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia

29 stycznia 2014 r., wydanego w sprawie za sygn. akt III RC 381/14 i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Piotrkowie Trybunalskim do ponownego rozpoznania, oraz wniósł o zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w B. kosztów postępowania za I i II instancję, z uwzględnieniem kosztów zastępstwa radcowskiego według norm przepisanych.

#### **Sąd Okręgowy zważył co następuje :**

Apelacja i podniesione w niej zarzuty obraży prawa materialnego, procesowego jak też błędnych ustaleń nie zasługują na uwzględnienie.

Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w sprawie, dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zgodnie z dyrektywą art. 233 § 1 k.p.c. W ocenie Sądu Okręgowego ocena dowodów dokonana przez Sąd meriti była przeprowadzona w sposób prawidłowy. Ustalenia Sądu I instancji znajdują oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i nie zostały skutecznie podważone przez skarżącego.

W kontekście zarzutów apelującego przypomnieć należy, iż Sąd czynił ustalenia w oparciu o wszystkie zebrane w sprawie dowody również z dokumentów zawartych w aktach sprawy w postaci wszelkich decyzji i informacji komorników, orzeczeń sądowych jak również składanych przez pozwanych faktur na okoliczność, iż pozwany cały czas prowadzi działalność gospodarczą, z dochodów których stara się spłacać zadłużenia. Wskazać należy, że po wnikliwej analizie akt wbrew stwierdzeniu apelującego nie ma w nich żadnych podstaw aby nie dać wiary zeznaniom pozwanych. Pełnomocnik powoda nie był obecny na żadnej z rozpraw również na rozprawie, na której zostali przesłuchani pozwanym. Po ich przesłuchaniu nie złożył żadnego wniosku dowodowego celem zakwestionowania treści zeznań pozwanych.

Należy tu wskazać, że w myśl zasady kontradiktoryjności przygotowanie, gromadzenie i dostarczanie materiału procesowego obciąża strony procesowe, a do Sądu należy jedynie ocena tego materiału i wydanie na jego podstawie rozstrzygnięcia. Artykuł 6 kodeksu cywilnego stanowi, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy należy stwierdzić, iż w przewidzianym w ustawie terminie powód nie złożył żadnych dodatkowych wniosków dowodowych na okoliczności przeciwne niż wskazywane przez pozwanych w ich zeznaniach.

Jeśli chodzi o zarzuty prawa materialnego koncentrujące się na przepisach art. 52§1a k.r.i.o oraz art. 5 k.c. to Sąd Okręgowy podziela stanowisko zaprezentowane przez Sąd Rejonowy.

Dodać należy, że stosownie do art. 41 § 1 k.r.o, jeżeli małżonek zaciągnął zobowiązanie za zgodą drugiego małżonka, wierzyciel może żądać zaspokojenia także z majątku wspólnego małżonków. Jeżeli jednak jeden z małżonków zaciągnął zobowiązanie, a drugi małżonek nie wyraził na to zgody, wierzyciel nie ma możliwości egzekucji swoich

roszczeń z majątku wspólnego małżonków. Stosownie bowiem do art. 41 § 2 k.r.o., jeżeli małżonek zaciągnął zobowiązanie bez zgody drugiego małżonka albo zobowiązanie jednego z małżonków nie wynika z czynności prawnej, wierzyciel może żądać zaspokojenia z majątku osobistego dłużnika, z wynagrodzenia za pracę lub z dochodów uzyskanych przez dłużnika z innej działalności zarobkowej, jak również z korzyści uzyskanych z jego praw autorskich i pokrewnych, a jeżeli wierzytelność powstała w związku z prowadzeniem przedsiębiorstwa, także z przedmiotów majątkowych wchodzących w skład przedsiębiorstwa.

Jeśli małżonek, który zaciągnął zobowiązanie, nie posiada majątku osobistego lub majątek ten jest niewielki, nie uzyskuje również dochodów z działalności zarobkowej, wierzyciel znajduje się w sytuacji, w której nie ma praktycznie możliwości wyegzekwowania swojego roszczenia.

Nawet w sytuacji, w której małżonkowie posiadają znaczny majątek wspólny, wierzyciel małżonka, który zaciągnął zobowiązanie bez zgody drugiego, nie może żądać zaspokojenia z tego majątku.

Wierzyciel małżonka nie może też w czasie trwania wspólności ustawowej żądać zaspokojenia z udziału, który w razie ustania wspólności przypadnie temu małżonkowi w majątku wspólnym lub w poszczególnych przedmiotach należących do tego majątku.

Dopiero kiedy wspólność małżeńska majątkowa ustanie i nastąpi podział majątku wspólnego, wierzyciel będzie mógł żądać zaspokojenia swoich roszczeń z majątku małżonka-dłużnika, w skład którego wejdą przedmioty i prawa uzyskane przez niego w wyniku podziału majątku wspólnego małżeńskiego.

Kodeks rodzinny i opiekuńczy umożliwia wierzycielowi jednego z małżonków, jeśli ten zaciągnął zobowiązanie bez zgody drugiego, wszczęcie postępowania o podział majątku wspólnego.

Zgodnie z art. 52 § 1a k.r.o., ustanowienia przez sąd rozdzielnosci majątkowej może żądać wierzyciel jednego z małżonków, jeżeli uprawdopodobni, że zaspokojenie wierzytelności stwierdzonej tytułem wykonawczym wymaga dokonania podziału majątku wspólnego małżonków.

Aby wierzyciel mógł wystąpić do sądu z wnioskiem o ustanowienie rozdzielnosci majątkowej, musi być w posiadaniu tytułu wykonawczego wydanego przeciwko małżonkowi, a także powinien on uprawdopodobnić, że zaspokojenie wierzytelności wymaga podziału majątku wspólnego małżonków.

Wierzyciel w celu uprawdopodobnienia, że zaspokojenie wierzytelności wymaga podziału majątku wspólnego małżonków, może posługiwać się środkami właściwymi dla zwykłego postępowania dowodowego, np. dokumentami, zeznaniami świadków lub opiniami biegłych.

Zdaniem Sądu Okręgowego powód nie uprawdopodobnił w wystarczający sposób, że zaspokojenie wierzytelności wymaga podziału majątku wspólnego pozwanych. W sytuacji, w której małżonek-dłużnik przedstawia okoliczności z których wynika, iż posiada majątek osobisty, ponieważ cały czas prowadzi działalność gospodarczą, osiąga dochody, stara się spłacać liczne zadłużenia i będzie w stanie zaspokoić wierzyciela – powoda, wskazuje że nie jest konieczne przeprowadzenie podziału majątku wspólnego pozwanych. Decyzja komornika w przedmiocie bezskuteczności egzekucji została wydana ponad rok temu, faktury na poparcie, że pozwany prowadzi działalność gospodarczą i osiąga dochody są ze stycznia 2015 r.

Ponadto Sąd Okręgowy za Sądem Rejonowym stwierdził, że żądanie przez powoda ustanowienia rozdzielnosci majątkowej pozwanych, stanowiłoby nadużycie jego prawa podmiotowego w rozumieniu art. 5 k.c. Nie można bowiem czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno- gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub zasadami współżycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony. Stwierdzić należy, że roszczenie powoda naruszałoby zasady współżycia społecznego.

Zasady współżycia społecznego w rozumieniu art. 5 k.c. są pojęciem pozostającym w nierozłącznym związku z całokształtem okoliczności danej sprawy i w takim całościowym ujęciu wyznaczają podstawy, granice i kierunki jej

rozstrzygnięcia w wyjątkowych sytuacjach , które przepis ten ma na względzie ( por. teza 2 wyroku SA w Poznaniu , IACa 578/10, LEX 756672).

Jak wyżej wskazał Sąd I instancji -Sąd Najwyższy w wyroku z dnia z dnia 4 kwietnia 2014 r. II CSK 387/13 dopuścił, w drodze wyjątku, w szczególnie uzasadnionych wypadkach, możliwość zastosowania przewidzianej w art. 5 k.c. konstrukcji nadużycia prawa w sprawach, w których wierzyciel jednego z małżonków dochodzi na podstawie art. 52 § 1a k.r.o. w procesie przeciwko obojgu małżonkom ustanowienia między nimi rozdzielnosci majątkowej.

Taka wyjątkowa sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie .

Nieruchomość , na której mieszkają pozwani jest ich jedyną nieruchomością, na której pobudowali dom. Zamieszkują w nim wraz z dwójką niepełnoletnich dzieci. Nie mają innych miejsc, gdzie mogliby się wyprowadzić i żyć w godnych warunkach. Pozwani są małżeństwem, które popadło w kłopoty finansowe ale nie na skutek swej rozrzutności , zaniedbań , czynów niedozwolonych ale złej koniunktury prowadzonych przez nich działalności gospodarczych. Oboje cały czas pracują i spłacają zadłużenia, nie są w separacji, nie są prowadzone pomiędzy nimi sprawy o zaspokojenie potrzeb rodziny. Dom w którym zamieszkują stanowi ich centrum życiowe gdzie wychowują dzieci.

Sprzeczne z zasadami współżycia społecznego było by przymusowe ustanowienie pomiędzy małżonkami D. rozdzielnosci majątkowej , przeprowadzenia podziału ich majątku wspólnego, a w konsekwencji licytacja udziału dłużnika w nieruchomości na której zamieszkują, biorąc pod uwagę chociażby wysokość wierzytelności powoda a mianowicie około 12000,00 zł. Ta kwota mogłaby pozbawić rodzinę pozwanych dachu nad głową, natomiast wątpliwe wydaje się aby dla powodowej Spółki stanowiła istotny brak finansowy mogący prowadzić do nie wypłacania pracownikom wynagrodzeń na co zdaje się wskazywać w apelacji skarżący. Takich okoliczności powód nie wykazał, nie udowodnił.

Powód z uwagi na swą wierzytelność stanowiącą niewielką kwotę, zdecydował się na podjęcie działań zmierzających do prowadzenie egzekucji z nieruchomości a więc postępowania z najpoważniejszymi skutkami dla dłużnika a w szczególności jego rodziny. Takie działanie nie może być objęte ochroną prawa nawet przy spełnieniu przesłanek z art. 52§1 a k.r i o. z uwagi na art. 5 k.c.

W powyższy zakresie zarzuty apelującego stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami i rozważaniami Sądu Rejonowego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną. O kosztach procesu za instancję odwoławczą orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c .